

[Finansministeren.]

tror endda, vi kan blive enige om, at det som hovedregel er yderst beskedent, hvad staten ofrer på repræsentation, og sådan bør det også være. Selvfølgelig kan der, som det ærede medlem også var inde på — jeg går ud fra, at jeg har lov til at sige det ærede medlem også efter den ændrede forretningsorden — være lejligheder, hvor det offentlige har en særlig forpligtelse, som det ikke ville være rigtigt at vise fra sig. Ligesom vi alle i det private liv kender begrebet gæstevenskab, er der jo noget tilsvarende, som det offentlige ikke kommer uden om, f. eks. ved besøg af delegationer fra andre lande eller, som det ærede medlem nævnte, ved Nordisk Råds møder, som vi står over for. Her må det være helt naturligt, at vi viser den samme gæstfrihed, som er vist over for os i de andre nordiske lande.

Derfor kan man efter min mening ikke uden videre sætte lighedstegn mellem, hvad vi vil anerkende som en fradragsberettiget, rent erhvervsmæssig udgift, og de beløb, som det offentlige i visse tilfælde må anvende på repræsentation. Det er ifølge sagens natur vanskeligt at give faste retningslinjer for udgifter til sådanne formål, og arten af de repræsentative forpligtelser, der påhviler staten, er jo stærkt varierende.

Ligesom det må være skattemyndighedernes selvfølgelig pligt at sørge for den fornødne kontrol med, at private udgifter til repræsentation m. v. ikke trækkes fra på selvangivelsen i større omfang end rimeligt, således må det i sidste ende være de folkevalgte repræsentanter, folketinget, der gennem finansudvalget sikrer, at statens udgifter til repræsentation er rimelige. Mon ikke folketingets finansudvalg skulle være i stand til at udøve den fornødne kontrol? Det tror jeg. Ellers har vi jo statsrevisorerne.

Jeg vil gerne gentage og understrege, at det som hovedregel er yderst beskedent, hvad staten bruger til repræsentation. Den praksis, der efterhånden har udviklet sig med private repræsentationsudgifter, der kan fradrages ved skatteopgørelsen, kendes jo ikke for statens vedkommende. Jeg tror, der er god grund til at optage reglerne om adgang til skattemæssige fradrag for repræsentation til undersøgelse, sådan som det

nu er sket, og jeg giver gerne tilsagn om i samme forbindelse at se på, om det for den offentlige repræsentations vedkommende skulle være hensigtsmæssigt i visse tilfælde at fastsætte særlige maksimumsbeløb.

Poul Møller: Den sidste del af finansministerens svar rettede jo lidt op på det helhedsindtryk, man fik, at finansministeren i og for sig ikke mente, der burde gælde lige regler for appetitten, når det er det offentlige, der er vært, og når det er den private erhvervsdrivende, der er vært. Det mener jeg er meget vigtigt; og de tilfælde, hvor det offentlige får udenlandske gæster, svarer jo stort set til de tilfælde, hvor erhvervslivet har eksportkunder, som de også er nødt til at traktere på en pæn måde.

Finansministeren sagde, at finansudvalget altid er i stand til at kontrollere statens spisninger, men det er ikke rigtigt. De fleste spisninger, der afholdes af det offentlige, fjæler sig under posten kontorholdsudgifter på finanslovforslaget. Der er ikke i finanslovforslaget nogen post, der hedder spisninger, som vi kan tage stilling til; der er derimod noget, der hedder kontorholdsudgifter, og folketingets finansudvalg er ikke i stand til at gennemgå regnskabet for samtlige kontorholdsudgifter i alle styrelser. Derfor har den højtærede — nej, ikke højtærede — finansminister ikke ret i, at man er i stand til herfra at kontrollere, hvor meget der spises for i de offentlige styrelser.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Det er vel rigtigt, at finansudvalget ikke kan kontrollere det i detaljer, og jeg har heller ikke afvist, at der for spisninger af den karakter kan fastsættes og måske bør fastsættes visse maksimumsbeløb, hvis man gør det for de private vedkommende; men jeg synes ikke, sammenligningen mellem de private udgifter og statens udgifter er helt rimelig. Jeg kan da vel se, at man også ved private spisninger af den karakter ud fra et almindeligt gæstevenskabssynspunkt kan finde det naturligt at ofre en hel del inden for erhvervslivet. Men for så vidt der er tale om fradrag på selvangivelsen — hvilket betyder, at andre skatteborgere skal være med til at betale — må det være rigtigt at anlægge et meget strengt synspunkt, som jeg også gjorde det i min besvarelse